
THE
LAST STEP

HLUTI II

ÞRÖSKULDUR 9

Síðasta skrefið

Sem börn trúum við að heimurinn endi þar sem sjónin okkar endar.

Hæðin handan við þorpið.

Vegurinn handan við hverfið.

Sjóndeildarhringurinn handan við hafið.

Við höldum að mörkin falli saman við það sem við þekkjum.

Svo vöxum við úr grasi.

Og við uppgötvum að mikilvægustu brúnirnar eru ekki landfræðilegar.

Þær eru innra með okkur.

Í mörg ár ímyndaði ég mér líf mitt sem safn landsvæða sem hægt væri að ná til.

Vinna.

Staða.

Markmið.

Verkefni.

Í hvert sinn sem ég náði markmiði birtist annað.

Í hvert sinn sem ég fór yfir mörk fann ég ný.

Í fyrstu var það spennandi.

Það virtist vera einhvers konar framför.

Svo fór ég að taka eftir einhverju.

Það voru ekki áfangarnir sem umbreyttu mér.

Það voru yfirferðirnar.

Augnablikið þegar ég yfirgaf kunnuglega jörð og steig fæti á eitthvað sem ég hafði ekki lengur stjórn á.

Það var þar sem mikilvægu hlutirnir gerðust.

Alltaf þar.

Aldrei í örygginu.

Alltaf á brúninni.

Brúnin er sérstakur staður.

Hún tilheyrir ekki fortíðinni.

Hún tilheyrir ekki framtíðinni.

Hún er fíngerð lína þar sem vissurnar enda og möguleikarnir byrja.

Þess vegna vekur hún ótta.

Og þess vegna er hún dýrmæt.

Ég hef farið yfir margar brúnir í lífi mínu.

Sumar faglegar.

Sumar persónulegar.

Sumar ósýnilegar öllum nema mér.

Daginn sem ég yfirgaf öryggi.

Daginn sem ég tók á mig stærri ábyrgð.

Daginn sem sjúkdómur breytti merkingu tímans.

Daginn sem missir breytti merkingu ástarinnar.

Í hvert sinn var gangverkið það sama.

Fyrst óttinn.

Svo efinn.

Svo skrefið.

Loks uppgötvunin.

Með árunum lærði ég að næstum allir mikilvægir hlutir lifa handan við brúnina.

Ástin lifir handan við brún stjórnarinnar.

Traustið lifir handan við brún óttans.

Vöxturinn lifir handan við brún vanans.

Frelsið lifir handan við brún öryggisins.

Og merkingin lifir handan við brún egósins.

Þetta þýðir ekki að brúnin sé þægileg.

Það er hún aldrei.

Enginn fer í raun yfir innri mörk án þess að greiða eitthvað.

Það þarf að skilja eftir sannfæringar.

Vana.

Sjálfsmyndir.

Úreltar útgáfur af sjálfum sér.

Sérhver umbreyting krefst aðskilnaðar.

Og sérhver aðskilnaður framkallar einhvers konar sársauka.

Þess vegna kjósa margir að vera um kyrrt.

Ekki af því að þeir séu veikgeðja.

Af því að þeir skilja verðið.

Vandinn er að það hefur líka sitt verð að vera um kyrrt.

Verð sem er minna sýnilegt.

En raunverulegt.

Verð möguleikans sem fór forgörðum.

Lífsins sem var ekki lifað.

Spurningarinnar án svars.

Stundum hef ég spurt mig hvað hefði gerst ef ég hefði oftar valið varkárnina.

Líklega hefði ég gert færri mistök.

Ég hefði þjáðst minna.

Ég hefði tekið minni áhættu.

En ég hefði orðið önnur manneskja.

Kannski betur varin.

Vissulega ófullkomnari.

Því í hvert sinn sem við förum yfir brún er hluti veruleikans okkur loksins sýndur.

Ekki fyrr.

Ekki eftir á.

Aðeins meðan á yfirferðinni stendur.

Það er ástæðan fyrir því að engin bók getur komið í stað reynslu.

Ekkert ráð getur komið í stað vals.

Engin kenning getur komið í stað lifaðs lífs.

Við getum undirbúið okkur.

Við getum lært.

Við getum hlustað.

En yfirferðin fellur alltaf í okkar hlut.

Og hún er einmanaleg yfirferð.

Fólk getur fylgt þér að jaðrinum.

Það getur hvatt þig.

Það getur stutt þig.

Það getur elskað þig.

En síðasta skrefið tilheyrir alltaf þeim sem stígur það.

Með tímanum fór ég að sjá brúnina ekki sem hindrun heldur sem boð.

Boð um að yfirgefa það sem ég þekkti þegar.

Um að hætta að skilgreina mig út frá því sem ég hafði gert.

Um að gefa rými því sem ég gat enn orðið.

Þessi vitund breytti sambandi mínu við framtíðina.

Ég hætti að líta á hana sem áfangastað.

Ég fór að líta á hana sem landsvæði til könnunar.

Ég þurfti ekki að stjórna henni.

Ég þurfti að fara yfir hana.

Það er gríðarlegur munur.

Því stjórnin framkallar spennu.

Könnunin framkallar forvitni.

Og forvitnin er ein glæsilegasta mynd hugrekkisins.

Þegar ég lít til baka í dag man ég ekki allan árangurinn.

Ég man ekki allar tölurnar.

Ég man ekki alla sigrana.

Ég man hins vegar brúnirnar.

Augnablikin þegar ég hefði getað snúið við og gerði það ekki.

Augnablikin þegar ég hefði getað lokað dyrunum og opnaði þær.

Augnablikin þegar ég hefði getað valið öryggið og valdi möguleikann.

Það fór ekki alltaf vel.

Stundum hafði ég rangt fyrir mér.

Stundum greiddi ég hátt verð.

En í hvert sinn lærði ég eitthvað sem ég hefði ekki getað lært með því að standa kyrr.

Og það er það sem skiptir máli.

Við lok lífsins erum við ekki aðeins skilgreind af því sem við höfum byggt.

Við erum líka skilgreind af mörkunum sem við höfðum hugrekki til að fara yfir.

Því sérhver manneskja á sér brún.

Ósýnilega línu, og handan hennar hefst næsta útgáfa af henni sjálfri.

Flestir horfa á hana úr fjarlægð.

Sumir nálgast hana.

Fáir fara yfir hana.

Ég veit ekki hvort ég hef verið hugrakkur.

Ég veit aðeins að í hvert sinn sem lífið leiddi mig að brún reyndi ég að hörfa ekki.

Því það er þar sem heimurinn verður stærri.

Það er þar sem manneskjan verður sannari.

Það er þar sem sagan heldur áfram.

Handan við brúnina.